

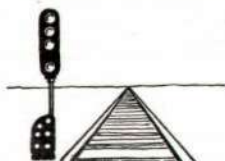


Nr 34 - APRIL 1942

Kontakten



TIDSKRIFT FÖR TJÄNSTEMÄNNEN VID TELEFONAKTIEBOLAGET L.M. ERICSSON
Ansvarig utgivare: Gösta Gerdhem • Redaktör: Sven A. Hansson



SIB

När Europa förra gången hemsöktes av ett världskrig, hopade sig som bekant även för de svenska järnvägarna driftsvårigheter av allehanda slag. Man befnann sig sålunda bl.a. inför omöjligheten att erhålla materiel för de för järnvägsdriften så betydelsefulla elektriska signalsäkerhetsanläggningarna. Någon tillverkning inom landet av sådan materiel förekom nämligen icke då, utan all materiel måste importeras, främst från Tyskland.

Då som nu stod emellertid den utvägen ur svårigheterna öppen att sätta i gång med en inhemsk tillverkning, och det var också vad som skedde. Det var på så sätt Signalbolaget, eller som det på den tiden hette L.M. Ericssons Järnvägstekniska Avdelning, kom till.

Till en början omfattade tillverkningen praktiskt taget endast elektrisk signalmateriel, men då konkurrensen från den mekaniska materielen visade sig besvärande, upptogs även denna på tillverkningsprogrammet. Så småningom visade sig emellertid ett visst samgående med de tidigare "mekaniska" konkurrenterna till fördel, och detta kom till stånd genom att Förenade Signalverkstädernas Försäljningsaktiebolag bildades. År 1929 sammanslogs slutligen detta bolag med L.M. Ericssons Järnvägstekniska Avdelning, och Signalbolaget eller - som det officiella namnet lyder - L.M. Ericssons Signalaktiebolag hade sett dagens ljus.

Vad gör nu Signalbolaget? Jo, huvudsakligen signalanläggningar för järnvägar. Lekmannen får lätt den uppfattningen, att en järnvägssignalanläggning, det är ett antal röda och gröna lyktor, som äro placerade i bangårdens båda ändar eller utplacerade på linjen. Men så enkel är saken inte. En järnvägssignalanläggning består till större delen av sådana saker, som den resande inte ser. I stort sett är den sammansatt av följande delar: ställverket, varifrån i regel all manövrering sker, reläutrustningen, som reglerar sambandet mellan signaler, spärväxlar, ställarna i ställverket osv., anordningar på bangården, dvs. kablar, förreglingar och drivanordningar för växlar och spårspärrar samt slutligen signalerna.

Men eftersom det inte finns två bangårdar, som äro identiskt lika, följer därav att inte heller två signalsäkerhetsanläggningar äro det. Signalsäkerhetsanläggningen i sin helhet är alltså långt ifrån någon standardartikel. Att leverera en signalsäkerhetsanläggning till en järnvägsstation kan därför omfatta inte bara en viss materielleverans utan också att upprätta ett ofta mycket stort antal schemor och ritningar.

Det användes inom moderna järnvägsanläggningar många olika ställverkssystem, av vilka Signalbolaget speciellt har utbildat ett, det s.k.

knappställverket. Det utmärkande för detta system är att manövreringen sker genom impulser, och att alla beroenden äro elektriska: de ombesörjas av reläer. Sitt namn har detta ställverk fått därigenom att impulsmanövreringen i regel sker med hjälp av tryckknappar.

Signalbolaget har dessutom tillsammans med avdelning X utformat ett system för fjärrmanövrering av sådana impulsmanövrerade ställverk, det s.k. CTL-systemet. Hittills har detta system endast kommit till användning vid en järnväg - Saltsjöbanan - men det är med all sannolikhet ett system, som har framtiden för sig.

Signalbolagets verksamhetsområde är emellertid inte uttömt med tillverkningen och försäljningen av järnvägs-signalanläggningar. Även åt utvecklingen av andra slag av trafiksignaler ägnar man mycket arbete. Till dessa höra signaler för trafikledskorsningar, t.ex. mellan väg och järnväg, signaler för vanliga gatukorsningar och signaler för rörliga broar för kanaltrafik etc.

För gatutrafiksignaler har Signalbolaget utbildat ett eget system, som även kan utföras som fordonspåverkande signaler. Tyvärr har kriget och den därav resulterade minskningen i biltrafiken gjort, att några nyanskaffningar av sådana signaler för närvarande inte ske. Det är emellertid Signalbolagets avsikt att stå väl rustat i konkurrensen, då freden kommer

Före kriget kunde Signalbolaget glädja sig åt en ganska god utländsk marknad utom den svenska för sina produkter, en marknad, som dessutom var stadd i rätt livlig tillväxt. Utländska leveranser hade bl.a. gått i rätt stort antal till Polen och Danmark. Kriget satte emellertid stopp för hela exportmarknaden, och det är nu Signalbolagets förhoppning och försats att en gång på detta område återigen få fortsätta, där kriget tvingade till ett upphörande.

H. Insulander



Följande personer ha sannolikt haft väningsbekymmer till den 1 april:

ing. Sune Överby, T10, och frk. Birgitta Anér;
frk. Margit Rundström, Les, och fil. lic. Hans Fromén;
frk. Eivor Stertman, Gk, och hr Gösta Rosenqvist;
frk. Inger Lidén, Gk, och hr Herbert Pettersson;
frk. Ellen Bengtsson, Fer, och ing. Eric Silfwerhjelm;
ing. Sven Lundgren, K, och frk. Elvy Hägg;
hr Hugo Björkefall, IA, och frk. Hildis Karlsson.

"För all visad vänlighet med anledning av vårt bröllop be vi få framföra vårt varmaste tack.

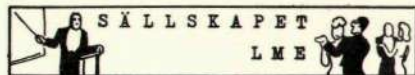
Margit och Hans Fromén"

"Vårt hjärtliga och varma tack för all visad vänlighet med anledning av vårt bröllop.

Eivor och Gösta Rosenqvist"

"Varmt tack för all vänlighet mot oss vid vårt bröllop.

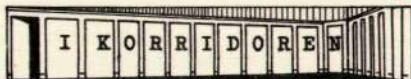
Hildis och Hugo Björkefall"



Sällskapet LME har inbjudit sina medlemmar till en affischtävling. Det gäller att åstadkomma en klatsehig vinjett till Sällskapets meddelandeblankett.

Ni som är flink att föra penseln, utnyttja detta tillfälle att ge utlopp åt Er skaparanda! Ert förslag - om det vinner första pris - honoreras med 25 kronor, som under högtidliga ceremonier överlämnas vid värfesten på Hasselbacken den 29 maj.

Förelagen skola vara inlämnade senast den 15 maj kl. 17.00 till hr S. Eklund, Reklamavdelningen. Ing. Blume, Xud, tel. 983, lämnar alla upplysningar.



När civilingenjör Gunnar Höckert för någon tid sedan talade om "Konsten att spara tid - min egen och andras" vid ett sammanträde med Svenska Teknologföreningen, hade han så många tänkvärda saker att säga i detta förnämliga ämne, som borde intressera oss litet till mans, att KONTAKTEN tillåter sig ge följande referat:

För kontor, verkstäder och dylikt gäller det att sätta rätt man på rätt plats. Man bör undvika allt dubbelarbete, upprätta ordentliga tidsplaner och använda tidsstudier. Det får inte bli någon "spilltid". Bor jag t.ex. på hotell ber jag inte att få notan, när jag är resklädd och färdig att ge mig iväg. Den säger man till om genast man kliver ur sängen. Skall jag ge mig ut på en långfärd, så ringer jag först och beställer biljetten. Då behöver inte biljettens utskrivning ge anledning till köbildning.

Varför inte genast besvara brev, som ändå skola besvaras? Få de ligga ett par dagar, blir följden, att de måste genomläsas två gånger. Skola flera uppdrag utföras, så ta det korta först. Det korta uppdraget, som kanske går att klara av på ett par timmar, får annars måhända anstå flera dagar. Gör intet arbete "i sista minuten"! Ett anbud t.ex. kan skrivas först men summan ifyllas senare. Formulera breven så att mottagaren begriper dem. Då undviks extra skriftväxling.

När det gäller skrivelser som avsändaren vet komma att vidarebefordras på ett eller annat sätt bör man låta en kopia medfölja. Den tid som nu går åt till kopiering av inkomna papper och handlingar kostar många hundratusentals kronor per år i ineffektiv arbetstid.

Gör jag en affärsresa, bör jag göra upp en resplan, så att man alltid vet var jag finns. Telefonen är ett sorgligt kapitel. En lokal "rikstelefonavgift" borde införas, som gjorde det möjligt att bryta långa lokalsamtal.

Glöm inte heller att skriftligt bekräfta vad som överenskommits per telefon. Det förhindrar tidsödande tvister.

Det är långtråkigt att höra en talare i en diskussion upprepa vad den föregående sagt. Det räcker med: instämme! När flera herrar gå ut för att äta lunch, rusa de ögonblickligen i klunga in på toaletten för att ordna frisyren. Varför går inte en av dem in och beställer? Har man verkligen bråttom, bör beställningen ordnas per telefon. Först när det sedan är tid att gå, tillkallas vanligen kyparen eller servitrisen med orden: "Få vi notan", varefter man blir ilsken, när det dröjer en stund. Varför inte be om notan samtidigt som det sist beställda serveras? - Varför säger folk när dricksen skall lämnas, så sällan ifrån på en gång: ge mig så och så mycket tillbaka. I stället blir det ett växlande fram och tillbaka med åtföljande tidsförlust.



Allt emellanåt uppstår det nya avdelningar och nya sektioner inom de olika avdelningarna, men man tycks lida av en panisk förskräckelse att offentliggöra de nya beteckningarna.

För litet sedan sipprade det ut, att vi begåvats med en ny avdelning, Y, och vetgiriga människor travade iväg och gluttade på dörrskyltarna intill ritkontoret för att utrona vilka som dode sig bakom beteckningarna, men uppgifterna meddelades en bredare allmänhet först i den nya telefonkatalogen.

Där fick vi också veta, att vi hade ett dotterföretag som heter Driftkontrollbolaget; hur många visste det förut? Nej, fram för mera publicitet kring ändringarna i organisationen! Vi har anslagstavlor och KONTAKTEN!

Och så var det cirkulationskuverten. Skriv inte "XC ing. Käell" eller "BC ing. Jacobsson", ty vi har endast en XC och en BC, och det är därför i dylika fall tillräckligt med beteckningarna. Tid är pengar!

En som aldrig klagat förr (i KONTAKTEN)

FRONT MOT TJUVEN



Den uppmärksamme LM-iten känner givetvis genom den under de senaste månaderna bedrivna annonskampanjen i de större dagliga tidningarna till, att L.M. Ericsson konstruerat ett nytt alarmsystem för brand- eller tjuvalarm, kallat centrallarm. Till ledning för dem, som eventuellt ej studerat dessa annonser kan meddelas, att vi genom centrallarmsystemet kunna erbjuda anslutning av lokala brand- och tjuvalarmanläggningar för direkt alarmering av brandkår resp. polis via ledningar i Telegrafverkets kablar, som av oss förhyras för detta ändamål.

Tillstånd att ansluta sådana anläggningar till polisen i Stockholm erhöles vi torsdagen före påsk i år, och det beslöts då att vi, för att göra detta känt för en större allmänhet, skulle reklamera för centrallarmsystemet genom att delta i utställningen "Front mot tjuven", som skulle öppnas lördagen den 11 april. Den tid, som stod oss till buds för att ordna vår del i utställningen var alltså fyra dagar, förutom helgdagarna under påsken.

Vår del av utställningen skulle åskådliggöra huru man på olika sätt medelst centrallarmsystemet kunde få tjuven att själv alarmera polisen. Den första montern skulle visa lämplig apparatur för banker, större affärskontor etc., den andra skulle visa olika sätt att skydda skyltfönster, den tredje hur man skyddar ett fabriksområde, den fjärde hur man skyddar sig mot obehörig passage genom en dörr. Den femte montern skulle visa polisstationen med apparatur för mottagande av signaler från de övriga montrarna. En sjätte monter skulle göra reklam för L.M. Ericssons nattvaktskontrollsystem. Samtliga apparater skulle vara i funktion så att utställningsbesökarna själva skulle kunna prova dem.

Ett effektivt arbete med anskaffande, konstruerande och utprovande av material samt ett snabbt arbete av firmans konstnär, resulterade i att L.M. Ericsson fem minuter före utställningens öppnande kunde presentera en stilfull och god översikt av det modernaste på tjuvalarmområdet.

Utställningen öppnades av statsrådet Möller, som uttryckte sin förundran över att polisen alarmerades, då han stack in handen i montrarnas sönderslagna skyltfönster och försökte stjäla en klocka i urmakeriaffären.

S.Å. Nilsson



- Jaså, Ni vill demonstrera L.M. Ericssons automatiska brandalarm. Ja, det går bra, om Ni kan komma inom de första fem minuterna!